

ВАЛЕНТИНА МИХАЙЛЕНКО

МАЛЕНЬКА

ДІВЧИНКА

НА ОСТРОВІ

ВЕСНИ...

Поезія

Художник Анатолій Кнур

Мена
Друкарня «Домінант»
2013

ББК 84(4Укр=Укр)6
М69

Михайленко В.

М 69 Маленька дівчинка на острові Весни... : поезія
/ В. Михайленко; художник А. Книр. – Мена
: Друкарня «Домінант», 2013. – 112 с.

ISBN 978-966-2610-41-3

Нова поетична збірка Валентини Михайленко різнопланова: романтична закоханість і кохання, яке повністю поглинає людину, роздуми про сенс життя і наше місце у цьому прекрасному й жорстокому світі, відповідальність і безвідповідальність.

Поетеса не уникає гострих тем – і тут її перо безжальне й вимогливе, як не уникає й еротики та інтиму, про що пише з властивою їй делікатністю і тонким розумінням людської душі. Значну частину інтимної лірики вона присвятила коханому чоловікові, який занадто рано покинув цей світ.

МОЇЙ ДОРОГІЙ ІРИНЦІ МИХАЙЛЕНКО ПРИСВЯЧУЮ

ISBN978-966-2610-41-3

ББК 84 (4Укр=Укр) 6

© В.М. Михайленко, 2013 р.
© А.О. Книр, 2013

Слово до читачів

Кілька років тому я сказала друзям, що віршів більше не писатиму, бо всерйоз вважала – золотокрилі Евтерпа й Ерато із мудрою Каліопою назавжди відлетіли до більш юних душею. Моїй же душі бракувало почуттів, на поклик яких прилітають Музи і нашіптують серцю магічні слова. Але я помилилась – знову пишу вірші і почуваюся щасливою...

Мої вірші – це сповідь дівчинки й зрілої жінки, романтичної й холодно-розважливої мешканки нашого прекрасного й жорстокого світу.

І якщо ви, шановні читачі, знайдете у них відголосок своєму душевному стану, моє щастя подвоїться.

З повагою: **Валентина Михайленко**

О, ЦЕ ЗГОРАННЯ НА ВІДХОДІ ЛІТА...

Як у вірші УСЕ сказати?
Як сказати, що життя одне,
Довжиною в версту чи милю,
А у когось – у кілометр...

Що на колесо в когось мотає
Долі джип голубінь автобану,
А чиясь торохтить шкарабанка
Крізь болото і репані ями...

Як у вірші про те розказати,
Що таїться у магмі грудей?
Чом схиляємось перед розп'яттям
І на вилах здійсмаємо брата...

Як же важко довіритись слову –
Все одно, що на рейки лягти,
Щоб під потягом кров'ю скресати
Феєрверки думок, почуттів...

ЦЕ ПУТЬ МОЯ...

Витягую ногу
із трясовини –
другу засмоктує болото.
Іду життям
по бездоріжжю,
путівцець шукаю –
і не знаходжу.
Ноги тремтять,
тягар гне спину –
жадаю кінця...
І мандрів безкраїх...
Чому я не птах?!
Чи ж цей шлях –
доля незмінна?..
Хай там як –
іншого не маю
і не шукаю.
Не зупинюсь
і не верну назад.
Це путь моя
і мій це хрест,
і поки йтиму,
його нестиму.

ТВІЙ СЛІД

Ти йдеш травною,
квітучим лугом –
тобі ромашки
кивають вслід...

Пташки щебечуть
у верболозах,
тобі осанну
співають вслід...

Трава і квіти,
пташки й дерева
запам'ятали
легкий твій слід...

Я йду неспішно
скошеним лугом –
твій незабутній
шукаю слід...

ТИ ЗНОВ ПРИЙШОВ...

Ти знов прийшов
в мою бездонну ніч,
де не було ні Місяця,
ні свіч...

Де зорі падали і падали
на Землю
і залишали в Небі
іскор слід...

Ми знов з тобою
узялись за руки
й пішли по іскрах
у бездонну ніч...

Ні Місяця...
Ні свіч...

Не з тим, не той, не ті...
О, це згорання на відході літа,
Як перші зблиски золоті
Кладуть на плечі клени й липи...

Не ті, не той, не з тим...
А липи щось шепочуть з верховіття
І бризкають елеєм золотим
На срібло бабиного літа...

Не ті, не з тим, не той...
А як же хочеться, мов ліс, горіти...
Агов, любове-е! Павутинкою сліпою
Пливу до тебе, аби осінь відлюбити...

Іди...

Ти йдеш?

Іди...

Я не тримаю.

Вокзал

з вагона проводжаю...

Роса

в очах

на сонці блякне –

мій потяг

в тупику

уклякне...

Та не вернуся

на вокзал –

порожній

мій чекання зал.

На моїх рейках –

знак біди...

Ну, що ж –

іди...

Поклич мене на звалище розлуки.
І я прийду.
Прийду у ніч,
щоби сказати тобі:
я – річ
на наших звалищі розлуки...

Я просто річ,
яка залишилась сама.
Я стала тобі зовсім не потрібна,
бо там, де зараз ти, мій рідний,
лиш світом котиться луна
і креслять небо зорепади...
І ти впадеш за моїм садом,
підтятий неблаганним луком,
на наше звалище розлуки.

І я прийду.
Прийду у ніч...
Я – просто непотрібна річ,
шматок відщеплений фантазій ...
Колись літали в небі разом...
Але – поклич...

ПЕРЕВТІЛЕННЯ...

Я – гаряча душа:
вмію палко любити,
щиро вмію втішати
і безжалісно бити...

Вмію зводити мости
через ріки і течії.
На краю пустоти
стану другом сердечним...

Я – свавільна душа,
волоцюга по світу.
Й ще не виткався шарф,
щоб мене задушити...

Я купаюсь в морях
незнищеного ego*.
Путь мого корабля –
лиш дорога до себе...

Я – холодна душа.
Моє серце – мов камінь...
А в руці затискач
на всі рубані рани...

* Ego – его – «я» (з латинської)

Припав до келиха
від спраги,
якої інша не втолила.
Почувся медіумом,
магом,
напнув розірвані
вітрила...
Черкнув бідую
по воді,
аби весло
старе відмила...
Ось-ось полине
човен твій
до берегів Едему
дивних...
Та не завважив,
далебі, –
той келих
вже давно щербатий...
Стікло вино по бороді
і в рот не втрапило
ні краплі...

Мораль відома всім
давно:
коли розірване
вітрило,
й в розбитім келиху
вино, –
магічні сили
тут безсилі...

ДИЛЕМА

У незабудковім калібрі
тріпоче крильцями колібрі –
нектару крапельки збирає,
сліпуче сонце вишиває...
У тім узорі моя доля
зриває пута, щоб на волю
на терезах канви хрещатих
ввійти до племені крилатих...
Та тут читається дилема:
літати чи квітнуть? –
ось проблема...
Нектаром волечко налити
та й дременуть на інші квіти?
Чи голубим небесним зором
свою пожертву заузорить?..

Тут відповідь не знайдеш хутко –
колібрі я чи незабудка...

ЄДИНОМУ

Журилась осінь небом,
журилась журавлями,
а ти – дощем на мене,
не знавши, що коханий...

А я в дощі скупалась,
й хоч був він прохолодним, –
у в небі розвиднялось,
і перший блиснув промінь.

Знов зацвіло узбіччя –
не мальвами, так хмелем.
Він навкруг нас обвився –
і стало все зеленим.

Дощів ішло багато,
а сонечко світило...
Любов моя крилата...
Єдина...
Журавлина...

ПІЗНАННЯ

Я тебе пізнаю
потрошку –
по міліметру,
по сантиметру...
Вустами голублю
очі,
блукаю
в густих нетрях...
Молот у грудях –
сходжу на пік,
над вулканом
зависаю...
Крик про поміч
у кратері зник,
в океані
збудив цунамі...
Вал дев'ятий
обох змив...

Я тебе – знаю!

◇ ◇ ◇

Заколисай
мене на світанні,
сповий променем
чистим, раннім.
Дай напитись
із вуст росиці,
поки сонце
не б'є у лиця...
Поки ми іще безборонні,
поки в нас
немає сторонніх...
Поки двоє сердець –
одне...
Бо так швидко
усе мине...

Кімната. Тепло. Вікно.
Осінь. Вітер. Дощ.
Сіро. Гілка. Листок.
Кухня. Пахощі. Борщ.

Вечір. Самотньо. Сум.
Тиша. Чекання. Біль.
Двері. Дзвінок. Струм.
Радість. Обійми. Хміль.

Щастя. Квіт. Весна.
Світло. Вечеря. Річ.
Шепіт. Руки. Вуста.
Кімната. Ніжність. Ніч.

Он зірка скотилась за горизонт...
Це – твоя приреченість мені:
всіма своїми полюсами,
орбітою і параболою...
Вона розсиплеться в щільних шарах
атмосфери
на тисячі схожих зірок.
Вони збудять мене у середині серпня
і примусять у небо дивитись,
щоб там, за горизонтом,
позбирати їх у жмені
і пообпікати долоні,
а потім студити їх росюю,
що досвіткує на білій троянді
в моєму саду,
там – за горизонтом,
де я буваю у зоряні ночі...

Я Вас зустріла в фарбах вечорових,
Де на палітрі – зорями пастель.
Я йшла до Вас у сукні пурпуровій
І спокушала оксамитністю ночей...
А Ви одірваною квіткою жоржини
Так пломеніли на моє заласся...
І хоч були ми й будемо чужими,
Моя пожаром сукня зайнялася.
Її тушити зголосилось Небо,
Вже й кілька крапель впало з висоти,
Та я благала вітряно: «Не треба!
Нема нащо цю одіж берегти...»
Наші вуста затиснулись безмовно –
Усе сказало полум'я очей...

Зітхало Небо в синяві бездонній,
А на палітрі – зорями пастель...

ОДА ГРИШНОМУ КОХАННЮ УСІХ ВІКІВ

Скажи, куди летим ми і навіщо
У цьому голубому зорельоті,
Де граються хмаринки синьоокі
Й космічний вітер у обличчя дише?
Ти – Капітан, я – звідниця Сирена...
Фатальний курс у цього корабля.
Для нас немає пристані «Земля»,
Ми – пасинки на тілі Ойкумени.
Ми світимось з глибин віків зірками,
А із майбутнього – космічним пилом...

Візьми мене мерщій на руки, милий,
Поки на півпуті Сізіфів камінь...

ОДА НЕЖДАНІЙ ПРИСТРАСТІ

Я ще не надихалась Вами,
Я Ваших ще вуст не спила –
На кінчику лише стила
Вночі нарекла Вас Султаном...
Бо очі – послання з Едему –
Сказали мені, що я – Дана*,
Накраща з усіх Роксолана...
Візьміть же до свого гарему.
У нім не боюсь я суперниць,
Я з Вами розлуки боюся,
Я хмелем круг Вас обів'юся...
Ви – Сонце, Ви – Місяць, Ви – День мій...
Химерні вітри чоловічі
Вас знову несуть кудись світом,
А я ж бо не Єва, Ліліт я –
І гордо дивлюсь Вам у вічі...
Я Вам не признаюсь нізащо,
Що хмелем із Вами мандрую...
Султане, дозвольте я Вас поцілую,
Коли Вам все здасться пропащим...

* Дана – слов'янська богиня

Я дуже схожа на прощання,
коли вітер голубить і коле.
А ще я схожа на світанок –
рожеве на голубому...
Я трохи, мабуть, на дощ схожа,
як він сіється з решета хмар,
примруживши очі від сонця,
і раптом
падає градом...
Іноді на веселку схожа:
граюся попід небесами,
купаюсь у своїй барвистості,
а сама – недосяжна...
На небо я схожа –
мінливе-мінливе,
на незабудку,
що квітне
синьо-синьо,
на кінчик котячої лапки,
коли вона без пазурців...
Сказати, ще на кого (що) я схожа?
На суху долину серед осіннього поля...
Та краще тобі того не знати –
воно десь глибоко всередині,
де живу лише я.

В моєї осені чудові кольори,
Неначе неньки України прапори –
Всі жовто-сині, жовто-сині...

Я синню зачаруюсь угорі
І розчинюся у небесній грі,
І заблукаю в заростях ожини...

Я в жовте уберусь о цій порі,
В ліси й луги – всесвітні пожари,
А груди запалю разком калини...

У густо-сині ночі кольори
Впущу сліпучо-жовтий квіт зорі –
І засвічусь росою в їх промінні...

О, ці чудові, ці найкращі кольори!
Озерні ранки і кленові вечори...
Вони мені так личать в дні осінні...

ТРАНСФОРМАЦІЯ ЧАСУ

«Дзінь-дзінь-дзінь...»
Грається калюжею весняний дощ,
пустує з веселкою,
на повний голос сміється –
видзвонює хвилини:
«Дзінь-дзінь-дзінь...»

«Дзень, дзень, дзень...»
Літує під краплями моє вікно,
всміхається шибками,
вмиває личко струмками –
відлічує години:
«Дзень, дзень, дзень...»

«Бом-м, бом-м, бом-м...»
Б'ється об покрівлю мокра нудьга...
Рудими патьоками,
змиває мою незалежність
від днів, годин, хвилин...
«Бом-м, бом-м, бом-м...»

КОРАБЛИК ДИТИНСТВА

Кораблик в калюжі зашпортався –
І хвиля його утопила,
Та стало мені чомусь шкода,
І я підняла знов вітрило.

Він хутко полинув струмочком,
За ним – босі ноги хлоп'ячі
У світ, що незримим куточком
Чаїться в душі не дитячій...

Тобі я, може, – й пані з воза,
та на протрухлому порозі
пантрує правда
голомоса...
Несла тобі
з водою склянку,
ти ж – зачинився в своїм замку.
З обох боків
позривав клямки
в єдиних в тій оселі дверях,
щоб малювать свої химери
на пережовклому
папері...
Але безбарвні акварелі –
сірі піски,
німа пустеля,
й на порох душу
спека меле...
Покарбувала
вуста смага,
та нікому подать баклагу,
щоб втамувати
твою спрагу...
Поріг дарма
топчеш потрухлий –
сам двері наглухо закув ти,
твій голос із-за них
не чути...
І їде пожнеча возом...
І я – самотня на дорозі...
І ти – на трухлому порозі...

◇ ◇ ◇

Ваші слова,
неначе мед тягучий...
То, прошу, – дайте
слово і мені...

В моїх очей
вдивлялись Ви жагучість,
тендітні руки
брали у свої?..

Ловили зір
високих Ви сліпучість
і клали до долонь
моїх її?..

Стрибнуть зі мною
Ви бажали з кручі –
щоб не питаючись,
що там – на дні?..

Як ні,
то – нащо Ви мені?..

◇ ◇ ◇

Я – тїнь,
всього лиш тїнь
на твоїй площї
зустрічей й прощань,
де зблиски рельс
в кільці переплетїнь
їз трїском їскрами
вїкрешують вїдчай.

Я – тїнь –
пильнїше придивись –
твоєї сутї
ї змучених жадань...
Тїнь перехресть
не пройдених твоїх
в путї до станції
безглуздої прощань...

Я – тїнь...
Благаю: озирнись –
ти на тїй площї
так мене шукав...
Я – тїнь чекань
в клубку переплетїнь,
ї ти – невпїзнану –
завжди мене жадав...

Моє бажання зростало поволі,
воно народилось десь у Плеядах –
маленьке і короткозоре.
Ти не помітив його коротких ніжок,
як не захотів читати моїх віршів,
а якби захотів – бажання заснуло б
у тебе на грудях,
пригрівшись кошелям.
Воно мурчало б, пило б молоко
і з часом виросло б у велику кішку,
яка спала б у тебе на грудях...
Та ти не захотів,
і бажання, народившись в Плеядах
хоч і маленьким, та великооком,
пильно зорило з космосу –
і вгледіло самотній вогник
на далекій голубій планеті.
І почало рости...
І виросло в юнку вродливу
На ім'я Жага –
самозакохану і норовливу.
Надумала Жага Небо покинуть –
і метеликом полетіла на вогник далекий,
А там...
Там господар гостинний...
.....

Прости – я грішна,
але чому ти не читав моїх віршів?..

Я Вас знаходила вустами
через терпкий присмак століть,
тепер прийшли до мене самі,
аби нарешті підпалить
давно поточену ікону,
де образ не здолає час,
де очі й усмішка Мадонни
здолали невблаганно Вас...

◇ ◇ ◇

...і очі – в очі –
струм ударив...

Вуста – в вуста –
і мед, і жало...

А руки плутають волосся...

І хай би небо зайнялося,
я – чекала...

Помирала...

Яка ж бо пристрасть у розлуки!..

Які ж бо сильні твої руки!..

Як кров по жилах мчиться стрімко...

Які в Землі чудові ритми!..

А Небо ж бо яке прозоре...

Як дивляться у очі зорі...

Ми з Вами на зустріч приречені –
Така воля була із небес...
День липневий, жагою попечений,
Раптом повинню ніжності скрес...
Ваші очі янтарною зливою
У мою голубінь увійшли –
І вродилися пристрастю спілою,
Й всю мене у полон узяли.
Я здалася гаремною бранкою
У надії, що Ви – теж Султан...
Лиш очима були ми коханцями,
Але враз стало тісно світам...

Ваші очі прощальною зливою...
Я не хочу закінчувати вірш...
Ще побути хоч трошки щасливою,
Ще відчути у грудях Ваш ніж...

НА ОСТРОВІ ВЕСНИ

Я геть усе із себе поскидаю
Й майну бігцем в калюжу лугову,
В окріп занурюсь стрімко, з головою,
І за дугу веселку обійму...
Я порахую всі на дні травинки,
Веселих жабок і малих жучків,
Залоскочуся радістю неспинно,
І засміюся дзвінко від жаги...
Від тої еротичної спокуси,
Що падає незнанно гірш мани...

Я – саламандра в дощовій калюжі,
Маленька дівчинка на острові Весни...

Хай Ви для мене недосяжний,
Та чом при свічах не помріять?
Недоторканну шкіру скинуть
Й, мов одаліска, – в світ міражний...

Я в Вас закохана, мій пане, –
Таємний гріх п'ярко-солодкий...
Прицільно вбили Ви мій спокій,
О, стрілоокий мій Султане...

Я від жаги геть помираю,
Та Ви на іншій десь орбіті.
Я віддала б усе на світі
За прихисток в Вашім сералі...

О, де Ви, де?.. Вас любить інша?!
Але мені це не цікаво...
Ось щільно вії позмикаю
Й Вас на побачення покличу...

ТИ ЗНИКАЄШ...

Ти – зникаєш,
зникаєш,
зникаєш...
Ти вустами
зникаєш спочатку,
далі ставиш
на погляд
печатку...
Потім груди
свої замикаєш...
А тоді
всім собою
караєш –
зникаєш...

Мій коханий, чому так далеко
Віднесли тебе лебеді-крила?
Чи не так я тебе мо' любила,
Чи була це за віщось вендета?..
Та ходімо у казку, мій милий,
У видіння солодке я кличу...
Хай ревнує і мучиться інша –
Та, що здався їй без бою на милість...
Уберуся я в сукню шовкову
Попелюшкою перед люстерком...
Не барися ж на бал, моє серце,
Бо згублю черевичок я новий...
Будуть гості у танці кружляти,
Сніг мережив зірветься в завію...
Мій хороший, ше трошки помрію
Перед тим, як в «карету» сідати...
Дзигарі північ б'ють стоголоса –
Білопінне закінчилось свято...
Загубивсь черевичок...
Я – боса...

Я тобою – невинна – розп'ята...

БЕЗСОННЯ

Ще ніч одна
зірвалась в Лету
і відбулася знов
безсонням...
Та не складала
я сонетів,
точила сіль
мої долоні.
А ніч
мені фантазувала
щось нереальне,
геть магічне –
то Грея
в узголів'я звала,
то спокушала
чимось вічним,
що назви
наяву не має,
лиш в міокарді
тисне болем...

Вила увись
собача згряя
і сіллю плакала
в долоні...

ТУГА

Моя матусю,
як тебе не вистачає...
Твоїх підсинених очей
Десною й небесами,
твоїх долонь
із шкірою-корою,
мов шашелем
поточених роками,
тебе маленької,
й, як вивірка, швидкої,
і усмішки очима:
«Спочинь, моя дитино...»
Й в купелі сліз
я – до грудей
пахучих головою...

Любов без слів...
Усе для мене –
донечки одної...

МОДЕЛЮЮ...

Я створила модельне агенство –
переважно працюю вночі.
На стелі малюю ескізи, і:
шию блузи на почуття,
капелюшки – на розум,
сукні – на вчинки,
модні туфлі – на поведінку.
Вдягаюся перед люстерком,
роблю макіяж,
підбираю аксесуари,
моделюю ходу,
очі, вуста –
на межі епатажу.
Піднімаюсь на подіум,
і ходжу там нескінченне ЗАВТРА
перед єдиним глядачем – собою.
А в темнім куточку
зітхає моє СЬОГОДНІ...

ПАРАЛЕЛЬНІ СВІТИ...

З лісів і з вод,
з полів і з лугу,
а ще – з небесної тарелі
тебе чекала...

Й аквареллю
на небі долю малювала.
А чайка тужно
озивалась –
пророче плакала:
«Ки-ги-и...»

Та ми –
світи два паралельні –
пішли удвох
в п'янкi луги...
Під поглядами
зір лупатих
зуміли там
вогось розкласти
і йому жертву
принести...

Ми біля вогнища
погрілись,
та хмиз
на попiл перетлів,
а йти по дрова
полінілись...

Й туманом
вкрилися луги,
й десь озивається:
«Ки-ги-и...»

EGO

Моє срібне, колючо-розтерзане его,
де і які шляхи до тебе шукати?
Чи, може, ти не маєш і хати,
а хтось просто вигадав байку про тебе?
Але ні...

Ти таки буваєш колючим.
І тоді у мене під ключицею
розцвітає червона рожа,
аби мені нагадати:
не можна
руками до тебе торкатись...
Коли ти буваєш розтерзаним,
тебе я боюся.

Тоді ти таке вередливе,
наче кіт мій у березні:
плачеш і плачеш, плачеш і плачеш...

Таким я не хочу тебе бачить.

Люблю тебе срібно-білим.

В ошатнім уборі,
трохи сумним і водночас веселим,
а ще – добрим-добрим,
коли ти роздаєш усім срібний іній,
а може, то – водяні лілії...

Білі-білі...

СЕРПНЕВА АКВАРЕЛЬ
З ДИТИНСТВА

Вже ніч потуги відбула
Й вродила день золотокосий.
Батіг вже цвюхка від села,
А дядько Лесь отаву косить.
Дзвенить коса об спілі роси,
Ромашці дядько стяв голівку...
І голову почухав босу:
«Пробач, не вгледів, красна дівко...»
Ставок так ранню закипів,
Що хмарою увись здійнявся.
Витягують топтун линів
Дядько Іван і Федір дядько.
Хвостами б'ють важкі лини –
Від їхніх сліз округа клякне...
Дядьки ж – у руки топтуни –
І знову мокнуть у лататті.
З небес – аеропланом бусол
На летовище приземлився:
Рахує дядькові покоси
І жаб хапати не ліниться.
Рябко не витримав наруги –
Й нахабна ж птаха ця цибата...
«Це мої луки, мої луки-и-и...», –
Луною із-за Десни дззявкіт...
А луки пахнуть молоком,
Що зріє між ногами в сивок.
День напинає парасоль
Над теплим світом...
Світом білим...

Осінній ранок хмуриє брови.
Я тихо втру йому сльозу.
Скажу: «Не руш дощем любові,
Я ще не стала на межу,
Де сніг зірветься колючками
І вцілить в груди батогом.
Не смій мого ще серця раниць
Самотності важким крилом.
Моя ще осінь синьоока.
Її я щемно бережу
І милості благаю в Бога,
Щоб віддалив зими межу...»

Я спалила мости за собою,
Й за собою спалила стерню...
Стала Мавкою я лісовою,
Поклонилася миті й вогню...

Як вогонь, я розкута і вільна,
Я збулася усіх земних пут,
І, можливо б, я стала Царівною,
Але там, на пеньку, – каракурт...

ОСІНЬ

Вселенська тиша,
сині небеса,
важкі тумани,
і важка роса,
ліси палають,
води, мов кришталь,
прозориться
у павутинках даль,
і котиться
грунтівкою візок
полями і лугами
в горизонт –
яка ж пора
оця щемка й хороша,
як по землі
ступає тепла осінь...

Я в закоханість хочу із Вами –
В біле царство цнотливих лілей.
Я заплутаюсь там у лататті,
А Ви руку мені подасте –
Ми скупаємось в озері голі,
Залоскочемось хвилию щастя...

Я в закоханість хочу із Вами,
У палац пустотливого травня,
Де на кінчику гострого списа
Легковажно метелик присів,
Де у лоні розкішної калли
Ендорфінами пуп'янки зріють...

Я без бою здалась Вам на милість...
Не ведіть мене лише в кохання...

ВИР

У погляді твоїм –
глибока круча
і вир,
що вихором
Змітає почуття.
Як я у вир
спрямую
вогнище сліпуче,
відчуєш,
що для мене
вир твій –
то життя?..

Вже місяць вечір вкрив
Сріблястою габою.
Давай покропим ложе
Свяченою водою...
І впустим рись-жагу
І кошенятко-ласку,
Й між нами покладем
Звіряток цих пухнастих.
Порозкошують хай
На свяченому ложі.
Ми ж – трошки відпочинем
І знов їх потривожим...

ДО ТЕБЕ

Твої долоні
пахли снігом,
тим свіжим снігом –
першим, раннім...
Він ліг утіхою
на плечі,
мов ангел
віщий і печальний...

Твоє волосся
пахло вітром,
далеким вітром –
сну відлунням...
Він ніс блаженство
й біль безликий...
Він квилів
на підтятих струнах...

Твоє обличчя
пахло сонцем.
Високим сонцем –
геть сліпучим...
Воно сміялося
й ридало
над нами
на краєчку кручі...

Я у неї тебе вкрала...
Ні, не так –
ти сам укрався.
Я, мов тать,
тебе тримаю
і при Сонці,
і при зорях.
А вона?
Нехай чекає:
мо' віддам,
а мо' – ніколи...

Ти сказав, що я – космічна...
Хай і так –
Ліліт далека.
Та не тать...
Я просто інша.
І тебе я
не тримаю.
Просто я –
небесна й грішна,
а таких
не покидають...

ВІДГАДАЙ...

Я люблю, як гірчать дими.
Відгадай: весною чи восени?
Люблю, як лелеки
Над лугом кружляють.
Коли? А відгадай...
Люблю, як журавлі курличуть
І за собою кличуть...
А коли?..

І осінню й весною
Люблю любить любов'ю
У парі із тобою...

Тиша – воленьки банкрутка, –
Мов затруєна тобою.
Збожеволілі мовчанням,
Покульгали дні печальні.
Ночі стали вихідними...
І я східцями крутими
Піднялась у непокору...

Ніби проклятий тобою,
Вечір впав достигло в руки.
І вже десь на гілці дальній
Сич хугукає печально...

Враз вуста вогнем спалило...
Ти захопив мене на крила...
І – до раю...
І – на волю...

О, мій терпкий таємний гріх...
Жага бджолої отрути...
Тоді лиш проситься в світ вірш,
Як розповіють мене руки,
Як жалять у вуста вуста,
Та вже не бджоли – дикі оси,
Як постіллю трава густа
В шалені ритми нас запросить...

О. П.

Плакало небо
у траву зорями
Тесеєві списи
літали над Андромедою
осліпли Стожари
від болю нестерпного
Місяць сховався
у Чорну Діру
а на Землі
полюси мінялись місцями...
Зупинилась вічність
й здригнулись
галактики
й обсипались
перлами
в океани...

Тієї ночі
у темнім сараї
півні
відспівали
чиєсь кохання...

НАМАЛЮЮ
ТВІЙ ПОРТРЕТ...

Візьму очі василькові
Я у першої любові.
Потім ще була любов –
Там візьму крилаті брови.
А у третьої любові
Попрохаю римський ніс.
Дасть четверта – непроста –
Тобі пристрасні вуста.
П'ята – постать богатирську.
А якась ... дцята любов
Донорує палку кров,
Аби очі запалить
Спопеляючим вогнем
Й повести мене в Едем...

Хоч нарешті зрозумів ти,
Як багато треба жінці?..

ПРИСТРАСТЬ

І дині перс, і хащі лона...
Й стрімкий угору мінарет...
І паводок із гір солоний...
Це – наш дует...

Ця пристрасть – ода віршуванню,
До зір піднесений сонет.
Вона в нім – рима на закланні,
А він – поет...

МОЛИТВА
КОХАННЮ

А я – грудьми
на амбразуру,
аби тебе, коханий,
захистити.
Як треба буде,
мостом я стану,
любий, –
щоб прірву
подолав ти.
Серед боліт
я простелюся
стежиною твердою, –
аби йшов ти.
В пісках пустелі
озерами проллюся, –
щоб спрагу
утолив ти.
Тобі навік
моє роззяте серце –
доценту,
до краплинки.

Вже віск свічі моєї
обпik тривожно серце –
горить вона самотньо
у пелехах весни.
Мов ящiрка, втрачаю
частини свого тiла,
а ти на тому боцi
чекаєш несмiливо...

А зорi задивились
на нас з густого Неба,
як ти в чужих обiймах –
взяли на абордаж...
Як я горю свiчею –
нескорена i горда...
I хай згорю дощенту,
та не ввiмкну форсаж...

Я – ось така...
Й сприймай чи ні –
А я згораю день при дні...

Якщо люблю, то – до заклання,
Якщо кохаю, то – навік,
Бо я – Джульєта на світанні,
Мене Шекспір давно прорік...

Моя ненависть – Божа кара,
А пристрасть – дикості вино.
Для тебе я – жага-покара,
Хоча тобі усе одно...

Я на путі не озираюсь,
І з крил моїх не крапле віск –
Тугою ниткою спіралі
Влетіла з Космосу колись...

Я – вітер на путях всесвітніх...
Але ніхто не розгадав
Мою закриту рану-ніжність...

Й ніхто її не відкривав...

ЛАСКА

Де пасуться лосі ласі,
Де косулині сліди,
Загубилась в лісі ласка
Між берізок молодих.

Вона довго там блукала
По горбочках і ярах.
Й ми її удвох шукали
У долинах й на горбах...

А знайшли її зненацька –
Під березою в траві.
Довго тішила нас ласка
На пухкому килимі...

В минулому житті,
Мабуть, була я ельфом.
Ліси підкорялись мені
Й серця дівчаток маленьких.
Я водила їх в зелені хащі
Принців казкових шукати...
А може, була я наядою –
Царівною спокусниць усіх,
Й ночами синіми в місячнім сяйві
Лунав мій фатальний сміх...
Та, скоріш за все, я була іспанкою,
Носила при боці ніж.
Як ти танцював фламенко* перед
куртизанкою,
Встромила його тобі ребер між...
Усі мої давні життя
Невидимий Каган** приносить на крилах
У сни-фантазії –
І лише там я буваю справжньою...

А хто я у цьому житті?
Хамелеон вертлявий на квітах мімози...
А якщо так незрозуміло,
То – на круглій сцені геніальна актриса...
Що, знявши грим, ковтає за лаштунками
сльози...

* Фламенко – танець пристрасті

** Каган – у слов'янській міфології птах, що приносить щастя.

Твоє тіло на простирадлі
розкошує, мов на хвилях,
лискучим дельфіном.

Твоє тіло на простирадлі,
зголубленім і зім'ятім,
холодне, мов м'ята.

Твоє тіло на простирадлі
гарячим
нетерпляче,
мов лава кипляча...

Простирадлом хочу стати,
щоб тіло твоє пізнати,
його огорнути,
під ним увігнутись,
перекрутитись...

І – в лаві згоріти...

О, ЦЯ ДОВЕРШЕНА ЛЮБОВНА ГРА...

Я на закланні у твоїй облозі.
Вагаюся: чи здатись на грабунок...
А спрага забиває подих,
Гарячі коні мчать у невідомість...

Розпуклої троянди раптом трунок –
І падають покрови із моралі...

Я плавлюсь воском у твоїх магнітах,
А ти стікаєш у мене медами...

Дзвонами храмів стугонять нам груди –
Міцна фортеця спалена дотла...

Вже змилась ретуш, сліплять нас софіти...

О, напівдике таїнство ілюзій...
О, ця довершена любовна гра...

Я зчужіла
чужою бути.
Здичавіла серед чужих.
Застигла лозою
нагнутою
незбутих чекань моїх.

Витанцьовує
день мій свайбою...
Там заручені –
всі чужі.
А зі мною
самотність грається
в зблисках
лезяних вітражів.

Чужа леді-гламур
на людях,
на велебнім
балу чужих...
Мої очі
жагу остудять,
вуста зронять
холодний сміх...

◇ ◇ ◇

Я гостюю
у тебе синичкою,
щебечу щось –
таке пустотливе.
А на плечі
твій погляд лягає.
І зернятко –
в тарілочці білій...

Я у тебе
у вишнику літую,
і давно
звик до мене
кіт твій –
муркоче,
об пір'ячко треться
до пташок
отой ласий хитрун...

Я так довго
у тебе гостюю...
Я круг тебе
літаю, цвірінькаю...
Та чи пустиш мене
ти на зиму
звить гніздечко
маленьке
під стріхою?..

Цей день схожий на літо –
він приніс мені багато квіту:
у словах, у посмішках, у мовчанні.
Дарма, що сірим було світання,
сусід ще вдосвітку прокидав стежку в світ,
а у світі – протоптаний слід.
Як ішла я з дому, довго сумував собака,
і обнімав лапками мої ноги кіт.
А ти із слухавки озвався –
сказав, як завжди: «Ти – найкраща...»
Вітер пригорщі кидав холодні,
всюди розкидав пухнасті квіти,
а я йшла у весільній фаті
і розкошувала в літі...

О, Господи, який же день сьогодні...
Дзюрчить ручай із талої води,
Шумить діброва листям молодим,
І падає Весна в мої долоні...

Я буду пити її дивний смак,
Як після Великоднього причастя...
О, Весно, дай мені хоч дрібку щастя
В твоїх зелених заворожених лісах.

Дай причаститися вустами до жаги
І спити дикого жадання трунок...
Бо, може, це останній твій дарунок...
Веди мене... Хоч в згубу, та веди...

ПОЛЮВАННЯ

Я знов сюди прийшла –
до тебе у кімнату.
У крісло сіла.
Узяла газету.
А серце диким птахом билось –
з грудей і рвалось, і летіло...
Я очі опустила у газету,
але крізь вії бачила туманно
на склі віконному застиглий силует...
Я тихо й зосереджено «читала»,
немов низала нитки на канву,
а шия – лебедем увись із декольте,
рука ліаною відкинулась на бильце,
нога за ногу і – portreto erote... *

А з-за плеча пузатенький амурчик
натягував лукаво тятиву
і ціливсь силуету під ключицю...
Вмить зблиснула на стелі тінь від лука...
І силует поранено здригнувся...

* Еротичний портрет – гра слів

ЛІТО

Загомніло небо
голосом чорних хмар,
вершник метає списи:
за ударом – удар!

Вітер дерева пестить
шалом важких долонь,
хмари в двобої скреслись –
викресали вогонь...

Все в німоті затихло,
і зачайлась мить...
Впали на землю краплі...
Злива ключем кипить!

ЛІТНЯ ПІСЕНЬКА

Запнуло тепле літечко
Голубу хустину
І бавить усіх літеплом,
Мов малу дитину.

Умиває дощиком,
Сонечком втирає,
Радо на гармошечці
Усім людям грає.

Є у нього мальвочки
І горді лілеї,
Синьоокі зірочки
Й троянди вогневі.

З них дівчата-Мавочки
Сплітають віночки
Й співають на лавочці
В зеленім садочку.

ЧОМУ?

Чому під вітром морем грає поле?
Чому трава купається в росі?
Чому не спить маленька матіола?
Чому так мало
років
у житті?..

Чому упала зірка із зеніту?
Чому ідуть обридливі дощі?
Чому недовге відпливає літо?
Чому болять
всі атоми
душі?..

Чому вода й вогонь так несумісні?
Чому під осінь так ліси сумні?
Чому до сліз зворушує так пісня?
Чому йдемо
не знаєм куди
ми?..

Чому? Чому? – луною лине світом.
Чому? Чому? – вертається назад.
Чому Землі ми нерозумні діти?..
Та, мабуть,
досить вже
питать...

Ти звинуватив
в плагіаті
мою беззахисність душі:
мовляв, жінки
усі однакові,
у нас, як нутро у машин,
такі ж свічки
і карбюратори,
чи дуже схожі –
як один...
Ти розібрав мене
детелями...
Діагноз –
Finish* механізм...
І хоч просилась я й пручалася,
усе на інше замінив –
кермо, педалі, передачі...

Я ж тебе, любий,
берегла!
А ця нова – ця плагіатка –
безсило рвалася із нутра,
як ти летів
німим розп'яттям
до одинокого хреста...

* Кінець

◇ ◇ ◇

Це щось таке,
що назви ще не має –
моя душа
поміж зірок ширяє...
Це щось таке,
про що не розказати –
моя душа
залізні змела грати...
Це щось таке,
мов крихітка-горобчик –
ще не літа,
а крильцями тріпоче...
Це щось таке,
як пупик немовляти –
уже присох,
та боязко торкатись...
Це щось таке-е!..
Із знаком запитання...

А може, це –
негадане кохання?..

Де ховається любов,
Коли її чекають на Землі?
Мабуть, десь на Чумацькім Шляху,
Куди летіти тисячі парсеків...

Вона дивиться звідти на нас
Ясними очима мільярдів зір
І теж чекає...

І я чекаю, любий,
Аби ти мене запросив
У зоряну ніч зовсім недалеко –
Пройтися Чумацьким Шляхом...

БЕЗ МАСОК...

Мене – зачинену
у божевільні,
мене – жорстоку
і свавільну,
безжальну
і холодну
егоїстку –
таку Ви мене
знаєте?

Коли я збудуся
сценічних масок
і за лаштунки
вийду без прикрас,
не лживу,
не облудну,
голу й чисту –
Ви мене
покохаєте?

Вдихнути Львова –
і надихатись
на все життя...
Вдихнути Львова –
і відчути
брак повітря...
Це, як причастя –
спожити
тіла й крові
від Христа,
і знов бажати
причаститись...

ПРИНЦІ

Я встаю із попелища –
вкотре... вкотре...
Я здіймаюсь над судьбою
з вогнища,
наче Мавка...

Я й іще сто раз устану –
звію попіл...
Лише б Бог – завжди з тобою,
сонячна
моя Мавко...

Я ВИПИЛА ЛЮБОВ
ДО ДНА СВОГО СОНЕТА...

СОНЕТ МОВЧАННЯ

У нас – латте і бутерброди.
Між нами – круглий стіл кафе.
Скрипаль смичком по струнах водить.
Мовчання пуп'янок росте.

Я на весь світ кричати хочу,
Та голос мій давно засох.
Благаю поглядом. Ти ж очі, –
Неначе страус, – у пісок...

Пісок відлічить нам хвилини –
Не перевернем ми годинник...
Мовчання. Дюни. Скрізь піски...

Даремно будем стрічі ждати –
Вже звів курок розлука-вальтер,
А ми підставили виски...

СОНЕТ СПОКУСИ

Буяв навкруг казковий квіт.
Щаслива увійшла в цей світ.
Співала в нім осанну літу
І сонцю, й небу... Враз він виповз...

Цей рудувато-жовтий змії.
Мене обняв, обвив, сповив...
У нас із ним нерівна битва –
Він витис з мене все повітря...

Я стала зовсім не собою,
А теж – і жовтою, й рудою,
На тілі всім гидкі сліди...

Спокуса обвилася змієм.
О, Боже, дай святої сили
Сказати: «Бісе, відійди!»

СОНЕТ КОХАННЯ

Рекла колись слова відомі:
Любов, люблю, нема любові...
Слова – застигли аксіоми:
Трамвай, автобус, переломи...
Та Фріду* покохав Дієго**.
Любов, замішана на его,
Це – гра ненависті й кохання,
Це – міст із гордості й страждання.
Вона – кохання ревно жриця,
А він не міг ним насититься...
Вона – душею індіанка...
Вона – кохана, не коханка...

Цей біль палив і душі, й нерви,
А світ отримувал шедеври...

* Фріда Кало – мексиканська художниця
** Дієго Рівера – мексиканський художник

СОНЕТ ПЕЧАЛІ

Моя печаль, мов під ногами листя, –
Срібляста, жовта, сіра і зелена.
Поморхла завітає, як у липи.
А то – прийде велична, як у клена.

Вона, як міх, розтягує хвилини
І сердиться, якщо її цураюсь.
У неї норів літньої дитини,
Коли вона в пісочниці загралась.

Між іншими люблю печаль сріблясту.
У ній тремтить висока нота вальсу –
На павутинках бабиного літа...

Та більше всіх люблю печаль кленову.
Це – мов душа вдягається в обнову,
Щоб в ностальгічній вогнищі погрітись...

КРАСИВИЙ СОНЕТ

За мотивами пісні
«Belladonna» («Красуня»)

Belladonna... Donna bella –
На найнижчих децибелах.
А мурашки – враз по тілу:
Я ж кохання погубила.

Це ж бо я, це я – та bella –
Афродіта, Мірабелла...
Невпізнанна леді Макбет,
Що зварила чай із ядом.

Я красуня – bella, bella...
Афродіта, Мірабелла...
Моя пристрасть мене палить.

Не питай мене: чи грішна –
На вустах моїх усмішка.
Я – любов, і я – ненависть...

НІЧНИЙ СОНЕТ

Не треба слів, мій любий, –
Тобі моя рука,
Як ніч із сну розбудить
Й в жагу нас погука...
Вуста візьми, мій любий,
І перса зацілуй,
Веди мене у згубу,
Й знеможено мандруй...
Й мене візьми у мандри
І горами, й лісами,
Де квітне ніжність жадна
Над кратером вулкану...

Не треба слів, мій любий,
Як ніч із сну розбудить...

СОНЕТ ПАМ'ЯТІ

Ти знов приходиш у моє безсоння
І рвеш його очима на шматки.
Такої ночі, коли Місяць вповні,
З тобою ми насправжні відьмаки.

Ми спрагло п'ємо недопиту чашу
Й хмеліємо від терпкого вина.
Ми будимо зі сну вулкани згаслі
І падаєм у кратери до дна...

... Безсоння розірве машина часу
І золотими зорями Пегаса
Пошле твою усмішку іздаля...

А я тебе в цю ніч чекать знов буду,
Бо непідвладний ти ні зраді, ні остуді...
Ти – пам'ять недописана моя...

ПРОЩАЛЬНИЙ СОНЕТ

Іще один сонет –
І повість ця трагічна
У звуках костан'єт
Завершиться логічно...

Іще один сонет –
І Вас я відпускаю.
Я знаю етикет –
Й нічого не прохаю...

Збулася я оков
І випила любов
До дна свого сонета...

Пишу прості вірші,
Та чом на дні душі
Звучать знов костан'єти?..

СТАРЦЮЄ ДУША...

Пророків слухали, месій,
ламали списи
об груди інших,
а інші ребра тим трощили –
і так віками.
О, людино!
Чому ти ближнього не любиш,
як заповів тобі Христос,
сказавши ясно:
те минуло?..
Чому калічиш християнство,
мечем «освячуєш» хрести?
І цілиш ними в груди ближнім,
бо, бачте, святці
в них не ті,
і пастухи не тої мови...
Твій дух уже давно розп'ятий,
і з тебе вийнята душа...
Добро на те дали Пілати –
і вмили руки.
Сама ти
себе розпинаєш
і душу з ближнього виймаєш.
Пілати ж
вибились в пророки,
настановили свою віру,
і манну обіцяють щедро...
І сталось:
здурена людина
чекає знову на месію,
та вже не з неба...

ДУШЕВНІ АБСУРДИ

Лукавство душевних абсурдів –
у настроях суть переміни...
Де сонячно, там і засудять –
не знехтують жодним відмінком...
Зірвуть з долі тайни серпанок –
в жаданні кістяк оголити, –
й милуються ревно на рани,
гвіздками неслави пробиті...
Як тихе страждання набридне,
то солі у рану добавлять...
Враз стогін їм совість розвиднить –
тоді над розп'ятим ридають...

ВИРОК...

Бив собаку із насолодою,
ніби молот собі кував.
Поруч друзі кресали матюччя:
«Ще! Ще!» – підзужували.
За що бив – усім нецікаво.
Він просто собака –
замок ланцюговий,
то чом ребра не порахувати?
Пес захлинався, землю гриз,
благав і плакав...
А чобіт прицільно бив...
бив... бив... бив...
«Ми тебе научим!»
Тріщали ребра...
Та він собака! –
з вільним вовком одні предки...
Ледь живий
ухопив
морду в пащу,
задихнувсь смердючим...
«Розслідування» було
коротким:
Суд «присяжних»
засудив собаку
до страти...

Вирок виконали,
але кому його винесено?..

ГОРИТЬ ЗЕМЛЯ

Повітря тягнеться смолою,
Гойдає Землю на орелях...
Горить Земля...
І попелище
Вкриває щільно смогу пелех.

Горить Земля, і тліють душі.
Тут люди всі – німі прибульці,
А голоси всі – потойбічні...
Мерці хапають всіх за руки,
Та ще й торочать щось про вічне.

Горить Земля...
Ілю-пророка
Тут не чекають із дощами –
Содому і Гомори профіль
Відбитком в совість тут лягає.

А новоявлені пророки,
Такі, що й Господа освищуть,
Лягають ниць перед розп'яттям
Й речуть прибульцям вість про
Ц(ц)арство...
І сірники в руці тримають...

Горить Земля...
Вже догорає...

Старцює душа
Нічим кобзарем –
У рідному краї
Усе тягарем...

Хто мав би плекати
Правічне руно –
Хапуга рукатий,
Йому все одно...

Хто мав би любити
По Божому Слову,
Той радо вступає
Із Каїном в змову.

Повсюди створили
То діри, то зони,
А дихать все важче –
Немає озону...

І що найстрашніше –
Найближча душа
(Ота, що у грудях
І просить вірша)
Стає непомітно
До всього глуха...

Й до нас бумерангом –
То смерчі, то мори...
Маленька людино,
Чому собі ворог?!

SOS

По телевізору щоденно: «SOS» –
І змучені безкровні діти,
Й великі очі знаком запитання...
І – гроші, гроші, гроші...
Мов насос
Висмоктують із них життя тендітне,
Як крапельку роси останню.
І серце того болю вже не зносить –
Віддав би радо тисячу чи дві...
Але ота, що із косою, просить
Десятки тисяч...
Та ба – ні...
Скорботний лік на сотні їх ведеться –
Зелених продовгастих папірців...
Як дорого купується життя!
Як дорого життя в нас продається
Отим, що світ не бачили, маленьким...
А більшості у світ немає й вороття,
Лиш жмутик волосинок у руці...
Та що ж це, люди, за така держава?
Та що ж це, люди, в ній такі і ми?..
Мільйони під косою вчора впали,
Так вдосталь не побувши і дітьми...
А скільки упаде сьогодні, завтра?..
О, Господи, що треба заплатити,
Щоб крихітка із знаком запитання
Могла на цьому світі жити?!
О, Господи, скажи, як знаєш:
Чому людина гірша звірини?
Бо та лише голодна розриває,
Двонога ж рве і рве – не зупинить...

Україно...
Моя плаксива дитино...
Від образ плачеш,
на землю впадеш –
і ногою б'єш,
мов кінь норовистий,
та ніхто того не боїться...
І від страху плачеш,
що поб'ють або налають –
тому брешеш,
хоч на це й не зважають.
І від безсилля також
сізь з очей ковтаєш
та хребти ближнім
в уяві ламаєш...
І заздрощів сльози
безперервно ллютьця –
й помста та прокльони
у душі снуютьця...
Хоч вини не маєш,
завжди винувата...
Слізно нарікаєш:
доленька щербата...
Перед грізним словом
німієш в оковах:
ні очей підняти,
ні рівно стояти
не смієш, не вмієш...
Україно...
Моя нерозумна дитино...
Невже малям і загинеш?!

ХОЛОДНИЙ ЯР

В землі наш табір...
Ми з землі виходим,
бо ця земля
є нашим лоном
від пуповини і до скону.
Підземний табір –
люди й коні,
і думи наші,
й душі молоді.
Тут отаман наш –
Чорний Ворон.
Тут ліс людей
й одна ідея –
одна на всіх...
Вона на наших
гострих косах –
ми нечисть косимо землі...
І наречені нам – шаблі.
Ще маємо з косою в посаг...
А десь же є дівочі чари,
а десь чекають матері
і ненароджені сини...

... Відходять душі
ввись – за хмари,
тіла лишачи землі...
Було то марно,
а чи ні?..

Холодний Яре...
Забутий Яре...

Лікнепи душ
давно згоріли,
і душі попелом укрило.
І зачорнілось,
зацвілось
на попелищі
ВЧОРА й ЗАВТРА.
Хто ж спричинив
такий пожар?
Якийсь невидимий
десятник,
наказ отримавши
від ПАНА?..
А ПАНУ вигідно було
(бо в нього –
у душі «безмежжя»...
й до Господа самого «вежі»...),
щоб душі –
сироти безсилі –
німими по світу
бродили,
а на додачу –
ще й сліпими.
Та щоб піймати
їх в тенета
та загнuzдати,
щоб – ні кроку...
... Печально
Крутиться планета –
для душ пожар
не став уроком...

ДО ПЕРЕКИНЧИКІВ

Ви де були,
як совість катували?
Як їй язик
сокирою рубали?
Ви де були,
коли ридало небо
над вбогими дітьми
Адама й Єви?
Та ви ж самі
ходили між катами
й бряжчали
у кишнях срібляками...
О, ви...
Майстри довершених кульбітів...
Та скільки ж
із вас шкури будуть лізти?!
І як –
після усіх «реінкарнацій» –
ви нарекли себе
батьками нації?

Нехай обійдетесь
ви без земного суду,
та як на Небо підете
з тавром Іуди?..

Підважить Землю Архімеду
Було в уяві дуже просто.
Про це з підручників ми знали,
З розумним виглядом кивали:
«Авжеж, ми вмить її підважимо,
Лиш дайте нам путящий важіль».
Ми вирости і посивіли
У впевненості, що Земля
Стоятиме на тих стовпах,
Що Небо їй попідставляло.
Хто ж знав, що діточки і внуки
Обнишпорять парсеки мізків
Й, як павуки, у тім сплетінні
Намацають провідну нитку
До заповітної комори.
Хутко замки в ній позбивають,
А там, в кутку, – ящик Пандори.
Умить відкрили – важелі
Лежать великі і малі...
Схопили раді й, мов малята,
Побігли Землю піднімати...
І важелі – під саме дно...
І самобутньо так хитають...
Ні в кого згоди не питають,
В інструкції не заглядають...

А на Чумацькому Шляху
Роззявив пащеку Дракон –
Чигає вуркаган неситий,
Коли впаде йому з орбіти
У рот небіжчиця Земля...

Стоїть планета на пуантах*,
Поволі гаснуть вогні рампи...
В кордебалет списали приму –
Колись всесвітню балерину.
Колись на сонячній орбіті
Так танцювала фуєте**...
Від її ніжок Місяць сліпнув...
Минуло літо золоте.
Та ще тримається планета
На пальцях позбиватих ніг
І вірить, що вона Одетта,
А навкруг неї – білий сніг...
А режисер – пияк ледачий –
З похмілля спати завалився...
Вона ж – пух лебединий бачить
І рветься крилами увись...

*Пуанти – балетні черевички, в яких танцюють,
спираючись на кінчики пальців ніг

** Фуєте – віртуозне обертання в танці

У забуття
є пам'ять невтоленна,
де знаком запитання –
каяття...
Ще від Даждьбога
пращурів в нім гени
в клубок сплітають
крапельки буття.
Він котиться
у чорну невідомість,
збиваючи сумління
із пуття,
і пишеться
у нескінченність повість
про непростий гріх
невороття...
Його забудь
жадаю кожним нервом,
до крапельки останньої
буття...
Та страйк вчинили
праправічні гени –
мій гріх
списом
вертає з небуття...

ЦЕЙ СВІТ...

Цей світ тривоги і жадання,
Де Арес* з Еросом** – боги...
Цей світ безжалісних загарбань,
Де Лев і Сарна – вороги...

Цей світ вдягнув Венери пояс***
І Марса меч у руку взяв...
Цей світ – навиворіт хороший –
Давно вже здався під заставу...

Він відчувається щасливим
І має доста ще снаги.
Та стрімко падає у прірву...
Тут Арес з Еросом – боги...

* Арес (Марс) – бог війни

** Ерос (Ерот) – бог кохання, сексуальності

*** Пояс Венери – атрибут богині кохання
Афродіти, надає володарю надзвичайної
сексуальності

ПОКРУЧИ

Ми покручами з вами народились –
Не в тому місці і не в ту годину.
Ми мали б бути гордістю України,
Натомість стали блазнями сліпими.
Як нам хребти ламали об коліно,
Мовчали ми догідливо і німо.
Кого минула ця отруйна чаша,
Той добровільно українськості зцурався.
Як сталося, що найрідніша мова
При світлі рампи – служка випадкова?
А «панська» мова всюди в нас в ужитку –
На кухнях, в спальнях, в Раді, у міністрів...
А слово ж – воно крихка пуповина,
Порви його – й знекровлена людина...
Навіщо ж тоді, люди добрі, скиглим,
Шукаємо навколо в чомусь винних?
Хто у тому винен, що Вітчизна гине,
А «Тузи» неситі влаштували тризну?
Розвезли по світу щедрю материзну –
Там і їхні гроші, там у них й «вітчизна»...
Вони з нас сміються, ми ж – сусіда лаєм,
Хапузі на «лапу» копійки збираєм,
В «Дами» і «Валети» через пупа пнемся,
Щоб потрапить в зграю...
Чи не надірвемся?..
Хіба не самі ми цій злодійській зграї
Давно потураєм, а на людях ганим?
Я скажу вам більше, скажу правду чисту –
Й ми з вами в цій зграї...
Але лише «шістки»...

НАМ ТРЕБА ВГОРУ

За Миколою Вороним

Душа у битвах зачерствіла,
Заснула, латами окута.
І розум битви озлобили,
Стриножили його у путах.
 Й заспотикавсь на перепуттях...

Волочимо життя нікчемне
І у столиці, й на городах...
Не розрізняєм день і темінь,
Де правда, де облуда ходять.
 Й прийдешній день груди холодить...

Але ж душа... Вона ж – лебідка...
Їй треба неба і простору!
Прокинутись їй треба швидко,
Що не піддатись зовсім мору...
 Й летить до сонечка – угору!..

Чого, панове,
чубимось до крові
і набиваєм
мозолями язики,
серцями прагнучи любові...
й ще любові?..
Що ж за народ
ми, українці, отакий?..

Замість сонетів
куємо багнети –
здобутки ближнього
ой як печуть...
А десь співають
солов'ї-поети,
та часу нам немає
їх почуть...

Ми хохлами називаєм себе,
Бо боїмся українцями назватись,
Бо не бачим свого поля й неба.

А наше небо – бірюзово-синє,
А поле наше зрошене слізьми.
І озиваються вони:
– Доню...
– Сину...

Ми ж не хочем мли своєї збутись,
Бо українськість вимагає крил орлиних,
Нам же – хохлами спокійніше бути...

Закуті одноденним спрутом,
Віками дивимося в його мертві очі
Й не помічаєм, що він – штучний...

МИ В ОДВІТІ

За Борисом Олійником

А ми хіба за світ цей не в одвіті?
Ми – влещені, залякані, забиті.
Ми, котрі вже зцуралися дідизни
Й пригрили змія в серці і в родині...

Ми, хто не чує плачу поля,
Як і не слухає, що шелестить тополя.
Ми, хто постійно в ділі й русі:
Б'ємо, ламаєм, труїм, душим...

Прийдешній день, у досвітку сповитий,
Ніхто й не думає нагодувать, зігріти.
Пророцтво Сатани таки збулося:
Хапко їмо – й ніяк не наїмося...

Та все ж одвіт тримати доведеться.
І не в раю чи в пеклі.
Озоветься
Наша байдужість, до всього нещадна,
У долі й серці кожного нащадка...

Відчайно кинули
на шальки терезів
ефірну душу
й шмат кривавих тельбухів...
Ви скажете:
«Банальна алегорія...»
Хай буде так,
та в різних категоріях
змагатись довелося
цим «борцям».
Ви, певно, здогадаєтесь
про лідера,
що тельбухи цю битву,
звісно, виграли
і запишались
перемогою на людях
та й швидко зайняли
місце душі у грудях...
Ви скажете,
що вам це не цікаво,
що хтось дурний
цю вигдав забаву.
У ваших грудях –
ось вона – душа...
До чого ж терези тут
з тельбухами?
І, взагалі, чи можна
отак нехтувать віршами?..
Шкода...
Бо головні герої
сеї драми –
ми з вами...

ЗМІСТ

О, ЦЕ ЗГОРАННЯ НА ВІДХОДІ ЛІТА...	
Як у вірші усе сказати?.....	5
Це путь моя	6
Твій слід.....	7
Ти знов прийшов.....	8
Не з тим, не той, не ті.....	9
Іди... ..	10
Поклич мене на звалище розлуки.....	11
Перевтілення.....	12
Припав до келиха	13
Дилема	14
Єдиному	15
Пізнання	16
Заколисай	17
Кімната. Тепло. Вікно.	18
Он зірка скотилась за горизонт... ..	19
Я вас зустріла в фарбах вечорових	20
Ода грішному кохання усіх віків	21
Ода нежданій пристрасті	22
Я дуже схожа на прощання	23
В моєї осені чудові кольори.....	24
Трансформація часу.....	25
Кораблик дитинства	26
Тобі я, може, – й пані з воза	27
Ваші слова	28
Я – тінь.....	29
Моє бажання зросло поволі	30
Я вас знаходила вустами	31
... І очі – в очі	32
Ми з вами на зустріч приречені	33
На острові весни.....	34
Хай ви для мене недосяжний	35
Ти зникаєш	36
Мій коханий, чому так далеко.....	37
Безсоння.....	38

Туга.....	39
Моделюю.....	40
Паралельні світи.....	41
Ego.....	42
Серпнева акварель з дитинства.....	43
Осінній ранок хмуриє брови.....	44
Я спалила мости за собою.....	45
Осінь.....	46
Я в закоханість хочу із вами.....	47
Вир.....	48
Вже місяць вечір вкрив.....	49
До тебе.....	50
Я у неї тебе вкрала.....	51
Відгадай.....	52
Тиша – воленьки банкрутка.....	53
О, мій терпкий таємний гріх.....	54
О. П.	55
Намалюю твій портрет.....	56
Пристрасть.....	57
Молитва кохання.....	58
Вже віск свічі моєї.....	59
Я – ось така.....	60
Ласка.....	61
В минулому житті.....	62
Твоє тіло на простирадлі.....	63
О, ця довершена любовна гра.....	64
Я зчужіла.....	65
Я гостюю у тебе синичкою.....	66
Цей день схожий на літо.....	67
О, господи, який же день сьогодні.....	68
Полювання.....	69
Літо.....	70
Літня пісенька.....	71
Чому?.....	72
Ти звинуватив.....	73
Це щось таке.....	74
Де ховається любов.....	75

Без масок...	76
Вдихнути Львова...	77
Іринці...	78

Я ВИПИЛА ЛЮБОВ ДО ДНА СВОГО СОНЕТА...

Сонет мовчання	80
Сонет спокуси	81
Сонет кохання	82
Сонет печалі	83
Красивий сонет	84
Нічний сонет	85
Сонет пам'яті	86
Прощальний сонет	87

СТАРЦЮЄ ДУША...

Пророків слухали, месій	89
Душевні абсурди	90
Вирок	91
Горить земля	92
Старцює душа	93
Sos	94
Україно	95
Холодний яр	96
Лікнепи душ	97
До перекинчиків	98
Підважить землю архімеда	99
Стоїть планета на пуантах	100
У забуття	101
Є пам'ять невтоленна	101
Цей світ	102
Покручі	103
Нам треба вгору	104
Чого, панове	105
Ми хохлами називаєм себе	106
Ми в одвіті	107
Відчайно кинули	108

Літературно-художнє видання

Михайленко Валентина Микитівна

Маленька дівчинка на острові Весни

Поезія

Художник **А.О. Книр**

Редагування автора

Комп'ютерний набір **В.М. Михайленко**
Комп'ютерна верстка **М.М. Скоробагатько**
Коректор **Л.З. Черниш**

Підписано до друку 02. 09. 2013 р. Формат 297х420/4.
Папір офсетний. Ризографія. Гарнітура Candara.
Тираж 300 екз. Замовлення № 3560

Друкарня «Домінант»
15600, Україна, м. Мена, вул. Червоноармійська, 23.
Тел./факс: (04644) 3-14-44, 3-30-55.
E-mail: dominant@ukr.net

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи:
серія ДК № 3992 від 25. 02. 2011 р.

ISBN978-966-2610-41-3

ББК 84 (4Укр=Укр) 6